

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

· HVAR 8 DAG ·

ILLUSTRERADT

MAGASIN

PANSARBÅTEN OSCAR II PÅ INGÅENDE TILL GÖTEBORG. — FOTO. BACKLUND, GÖTEBORG.

13DE ÅRG.

DEN 18 FEBRUARI 1912.

NO 21.

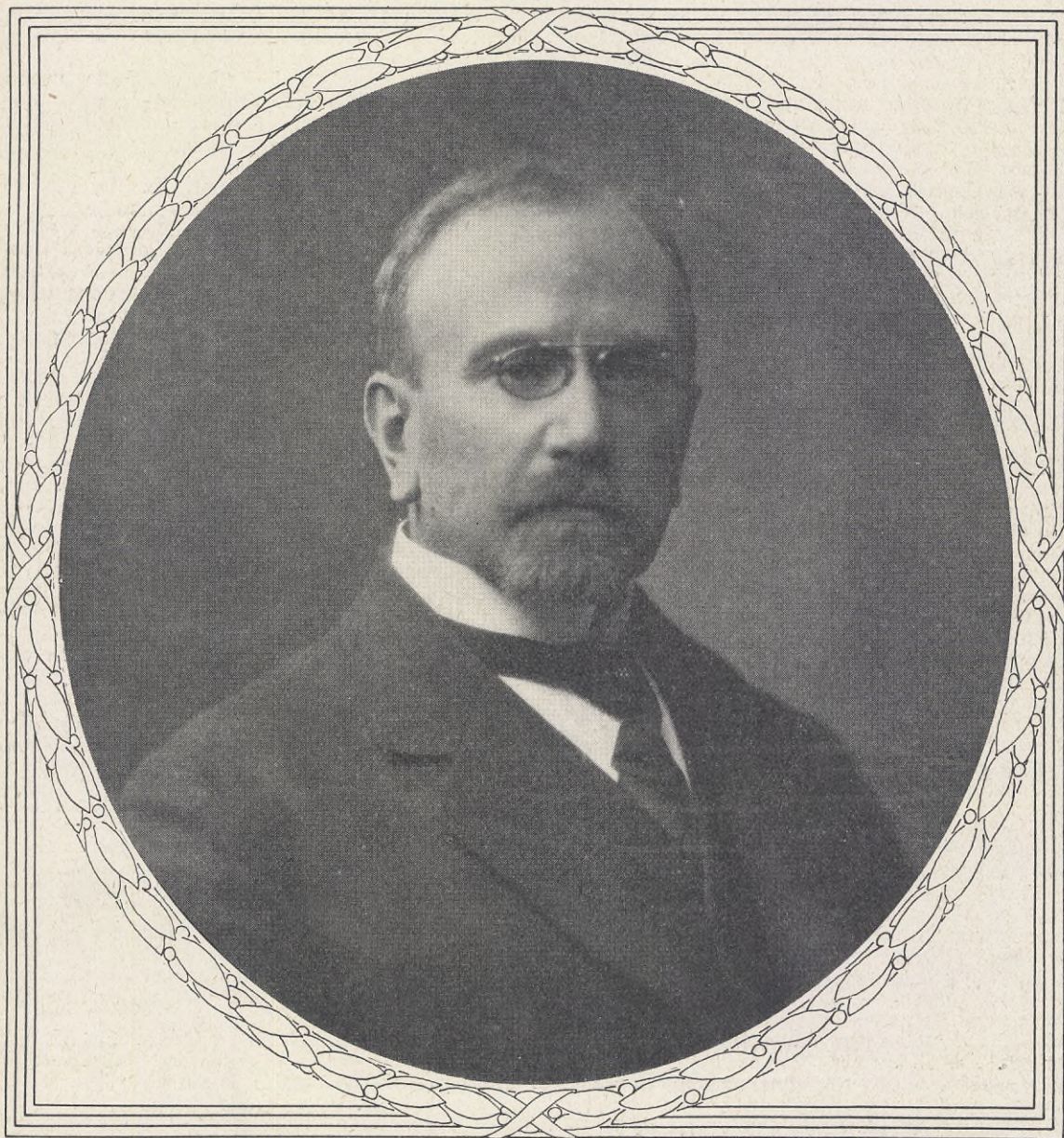

Foto Hamqvist, Stockholm

Kl. skt: Bengt Silfverparra.

L. H. Hammarhjälte

HJALMAR HAMMARSKJÖLD.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA

Att i vårt land en man på sin 50-årsdag kan blicka tillbaka på en professors- och en presidentstol samt två olika stadsrådsportföljer som öfvervunna ståndpunkter, hör till det mera ovanliga och kan utan fara för misstag räknas som bevis på sällsynt begåning och ej ofta förekommande duglighet. Bland dem, som kunna det, är landshöfdingen öfver Uppsala län, jur. d:r Hjalmar Hammarskjöld.

Knut Hjalmar Leonard Hammarskjöld är född den 4 februari 1862 på Väderum i Tuna socken af Kalmar län och son till löjtnanten Knut Wilhelm Hammarskjöld och hans maka Maria Lovisa Cecilia Wilhelmina Cöster. Ätten, som har rent svenska anor — den härstammar från krigaren Peder Mikaelsson, hvilken i senare hälften af 1500-talet föddes i Hammarsebo by i Mälilla socken i Småland och efter lysande tapperhetsprof bl. a. förordnades till ståthållare i Kalmar och på Öland — har redan förut skänkt vårt land åtskilliga inom den civila förvaltningen framstående män, af hvilka särskildt äro att nämna de båda eklestastikministrarne Carl Gustaf och Hugo Hammarskjöld: de voro landshöfdingens kusiner. Efter att 1878 ha blifvit student i Uppsala undanstökade Hjalmar Hammarskjöld raskt sina akademiska studier, blef fil. kand. 1880 och fyra år senare juris utriusque kandidat. Redan 1886 var han färdig med den värdefulla afhandling "Om fraktafalet och dess viktigaste rättsföljder", som samma år ledde till hans förordnande att vid Uppsala universitet vara docent i allmän och speciell privaträtt (näringsrätt). Under de båda följande åren förvärfvade han sig nödiga tingstjänstgöringsmeriter för utnämning till vice häradshöfding och tjänstgjorde samtidigt 1886—1890 som sekreterare i den k. kommitté, som hade i uppdrag att afgifva förslag till ny lagstiftning om bolag och föreningar i vårt land. Härunder författade han en "Redogörelse för den utländska bolags- och föreningsrättens utveckling och nuvarande ståndpunkt, den svenska bolagsrättens utveckling samt de svenska föreningarna för ekonomiskt ändamål", hvilken finnes bilagd bolagskommitténs beänkande.

Efter åtskilliga andra specimina utnämndes Hammarskjöld 1891 till e. o. professor i speciell privaträtt, men fick icke länge ostördt stanna kvar vid sin akademiska lärareverksamhet. Redan 1893 kallades han att vara ledamot af den dåvarande Nya lagberedningen och då denna 1895 ombildades till en lagbyrå inom justitiedepartementet, blef Hammarskjöld dess chef och samtidigt revisionssekreterare. Under denna tid utarbetade han en Promemoria angående frågan om särskild handelslagstiftning, hvilken ingår som förarbete till den senare åvägabragta skandinaviska lagstiftningen om köp och byte af fast egendom. Men ej ens åt detta arbete fick han ägna sig helt: han kallades icke blott som naturligt var till sekreterare i det särskilda bolagsutskottet vid 1895 års riksdag, utan ock till svensk sekreterare i den 1895—98 arbetande tredje unionskommittén, hvilken som bekant dock ej ledde till annat resultat än ett fastslående af de svenska och norska ståndpunkternas oförenlighet.

Ytterligare tre år och Hammarskjöld kallades den 25 sept. 1901 att inträda i den von Otterska ministären, inom hvilken han ett par månader senare efter Annerstedt fick övertaga justitieportföljen och ställes inför uppgiften att åvägabringa den lösning af rösträttsfrågan, som utlovats i sammanhang med antagandet 1901 af en på allmän värnplikt grundad härföring. Denna uppgift öfversteg Hammarskjölds krafter. Det förslag, han framlade till 1902 års riksdag, sattes af alla partier ur räkningen och i stället

kom till stånd den bekanta riksdagsskrifvelsen om allmän rösträtt med proportionella val, hvilken föranledde den von Otterska ministärens afgång och efterträdande af den andra Boströmska. Det vore dock orätt att skrifuva Hammarskjölds misslyckande uteslutande på räkningen af politisk och parlamentarisk oerfarenhet. Rösträttsfrågans följande utveckling visade bäst, att det behöfdes både ytterligare tid och nya händelser för att bringa de i den samma starkt divergerande kammarståndpunkterna till öfverenstämmelse. Hammarskjölds fel var på sin höjd, att han trodde sig kunna åstadkomma en sådan på kompromissens väg, så länge ståndpunkterna i grunden voro oförenliga.

Hammarskjöld vardt nu president i Göta hofrätt, men kvarstannade här endast till 1905, då hans dugande kraft togs i anspråk för den Lundebergiska samlingsministären under unionskrisen. Närmast fick han eklestastikportföljen om hand, men biträdde dessutom vid förhandlingarne i Karlstad, där hans insikter i internationell offentlig och privat rätt fingo god användning. Vid den Lundebergiska ministärens afgång utnämndes han till svensk envoyé i Köpenhamn, där han med mycken takt och framgång utförde sitt värf att öfvervinna den under unionskrisen mellan de båda broderfolken uppkomna misstämningen. I nov. 1907 lämnade han denna post för att övertaga landshöfdingestolen i Uppsala som han ännu innehar.

Ambetena i Köpenhamn och Uppsala ha emellertid icke hindrat Hammarskjöld att fortfarande göra goda insatser i lagstiftningsarbetet. Under sin Köpenhamnstid hade han sålunda i uppdrag att på grund af en riksdagsskrifvelse af 1903 utarbета förslag till införande af en regeringsrätt och aflämnade i maj 1907 det betänkande "om inrättandet af en administrativ högsta domstol eller regeringsrätt", som bildade utgångspunkten för den 1907 slutgiltigt antagna grundlagsändringen rörande denna sak. Och efter hemkomsten har han förordnats till svensk ordförande i den skandinaviska lagstiftningskommitté, som är sysselsatt med bearbetning af vissa delar af obligationsrätten.

En särskildt framstående ställning intager landshöfding Hammarskjöld på den internationella rättens område. Redan 1896 var han svensk delegerad vid den internationella Pariskonferensen för artistisk och litterär äganderätt och deltog i samma egenskap i Haagkonferenserna för internationell privaträtt 1900 och 1904. Sistnämnda år förordnades han till svensk ledamot i internationella skiljedomstolen i Haag och var 1907 förste delegerad för Sverige vid andra fredskongressen därstädes, vid hvilken han anses ha utfövat ett icke ringa inflytande. I oktober 1908 utsågs Hammarskjöld till svensk ledamot i skiljedomstolen i den bekanta tvisten mellan Sverige och Norge angående Grisebådarne. Samma år valdes han till ordförande i den skiljedomstol mellan Frankrike och Tyskland, som hade att lösa konflikten mellan fransk militär och tyska konsulattjänstemän i Casablanca i Marocko. För närvarande har Hammarskjöld säte i den svensk-norska skiljedomstol, som är sysselsatt med renbetesspörmålets lösning.

I egenskap af landshöfding är Hammarskjöld af K. M:jt förordnad till ledamot i styrelsen för Sala—Gysinge—Gäfle järnväg. Han är ock förordnad till ledamot samt suppleant för ordföranden i Nobelstiftelsens styrelse.

Bland utmärkelser, som kommit honom till del, märkes, att han redan 1893 kallades till hedersdoktor af juridiska fakulteten i Uppsala.

Foto. Blom, Västerås.

KONUNGENS BESÖK VID TÄRNA FOLKHÖGSKOLA.

Kliché: Bengt Sjöversgarre.

Efter fotograf.

Kliché: Bengt Sjöversgarre.

FRU DAGMAR THOMAS, f. Törnebladh, f.

På återresan från Falun, där konungen aflagt ett besök för att åse stridsöfningar samt bese sanatorium och bergsskolan m. m. uppehöll sig H. m:t i Tärna. I den där förlagda folkhögskolan åhörde konungen ett föredrag af skolans föreståndare direktör Holmberg, gjorde sig noga underrättad om folkhögskolan och dess arbete och komplimenterade dir. H. och fru Cecilia Bååth-Holmberg för deras betydande inlägg i folkhögskoleverksamheten. — Vår bild visar H. mt jämte dir. och fru Holmberg.

*

Ett dödsbud som såväl här som i Amerika väckt den djupaste förståmning, meddelade att fru *Dagmar Thomas*, född Törnebladh, maka till den i vårt land så populäre förre amerikanske

ministern i Stockholm William W. Thomas, allidit därstädes efter en svår, långvarig sjukdom. — Fru Thomas var, som bekant dotter till f. d. bankofullmäktigen dr R. Törnebladh i Stockholm.

*

Den stora *Bibelkommissionen*, sedan 1883 i arbete, lägger f. n. sista hand vid det granskningsarbete af nya bibelöversättningen hvilket påbjöds af 1908 års kyrkomöte. Inom årets slut torde den nya bibeleditionen blifva allmänt tillgänglig och, att döma af kommissionens uttalanden om översättningen, skall säkerligen vinna gillande af den stora allmänheten.

De senaste rön inom språklig forskning ha kommit detta arbete tillgodo och översättningen utmärker sig för språklig klarhet och tydlighet.

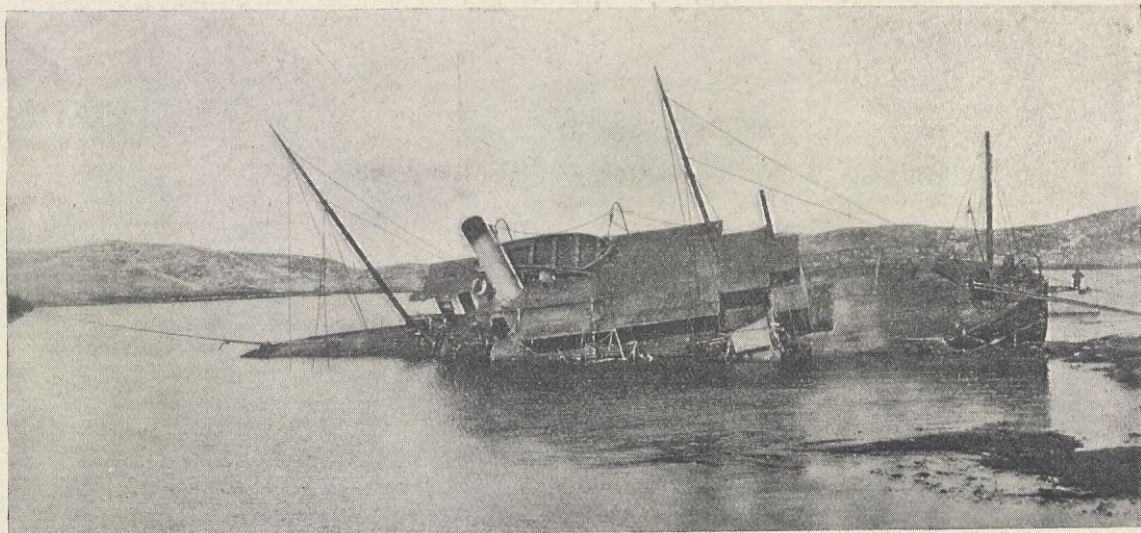

B 9 D12 STOCKHOLMSFOTOGRAF.

BIBELKOMMISSIONEN: fr. v. t. h.: Kontraktsprosten Ljunghoff, biskop Personne, professor Tegnér, ärkebiskop Ekman, professor Rudin, biskop Lindström, läroverksadjukt Edman.

Kliché: Em. A. B. Pind Sjöversgarre, 81101 1909.

SJÖOLYCKOR.

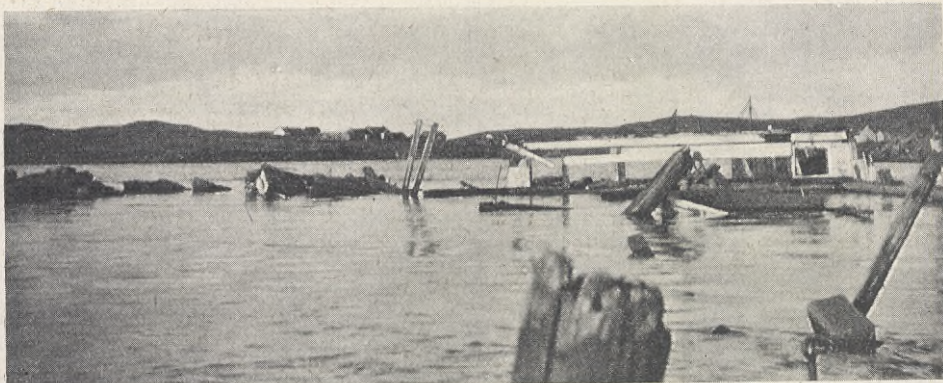

Amatörfoto.

Kliché: Bengt Silfversparre.

UDDEVALLA-ÅNGAREN "ROBERT THORBURN", STRANDAD VID STORA SILLESUND, STRAX SÖDER OM MARSTRAND.

Uddevalla—Göteborg-ångaren "Robert Thorburn" grundstötte på en klippöholme vid Stora Sillesund, den 4 febr. Passagerare och besättning räddades, liksom ock post och skeppshandlingar, men last och besättningens alla tillhörigheter gingo förlorade. Anledningen till skeppsbrottet antages ha varit någon lina som kommit in i rorkedjan och satt styrinrättningen ur skick. Fartyget har senare bärgats och införts på slip.

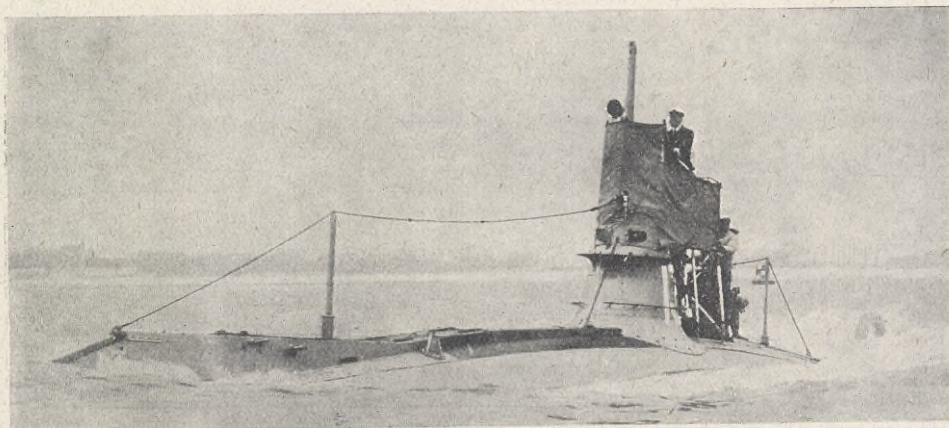
Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfversparre.

VRAKET EFTER KALMARSKONERTEN "ADVENA", SOM LED SKEPPSBROTT VID SHETLANDSÖARNE DEN 18 JANUARI.

Bland de många fartyg, som under de svåra januari-stormarne gingo under, befann sig äfven den svenska skonerten "Advena" från Kalmar, som mötte sitt öde den 18 januari. Af besättning-

gen drunknade kaptenen, styrmannen och tre matrosar; två af besättningsmännen blefvo räddade. Fartyget gick under mot Shetlands-öarnes klippor och blef fullständigt vrak.

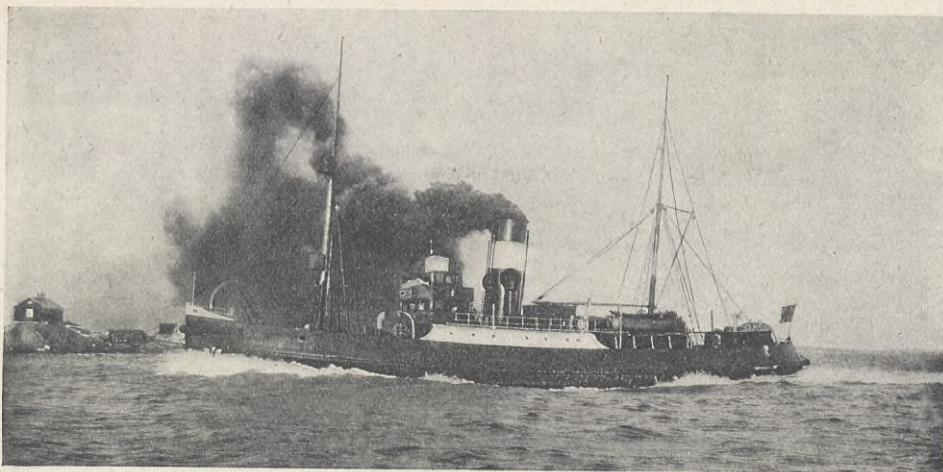

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfversparre.

DEN FÖROLYCKADE ENGELSKA UNDERVATTENSÅTEN A.3.

Efter kollision med kanonbåten "Hazard" utanför ön Wight sjönk härömdagen den engelska undervattensbåten A. 3 till botten därvid samtliga ombordvarande, 4 officerare och 10 mans besättning omkommo. I närheten af olycksplatsen låg af en närdelse den svenske bärgningsångaren "Belos", och som en egenhet kan nämnas att på samma plats förolyckades för några år sedan en annan undervattensbåt och äfven då låg "Belos" där.

DEN RYSKE ISBRYTAREN "PETER DEN STORE", nybyggd via Götaverken i Göteborg.
Efter foto. för H. S. D. af A. Clason, Gbg.

Foto. Backlund, Göteborg.

TRÅDLÖS TELEGRAFI I SILLFISKETS TJÄNST. Ångaren "Max" i Göteborgs hamn, samt telegrafinstallationen ombord med den tjänstgörande Marconi-telegrafisten. Ångaren har måst afgå till annan marknad.

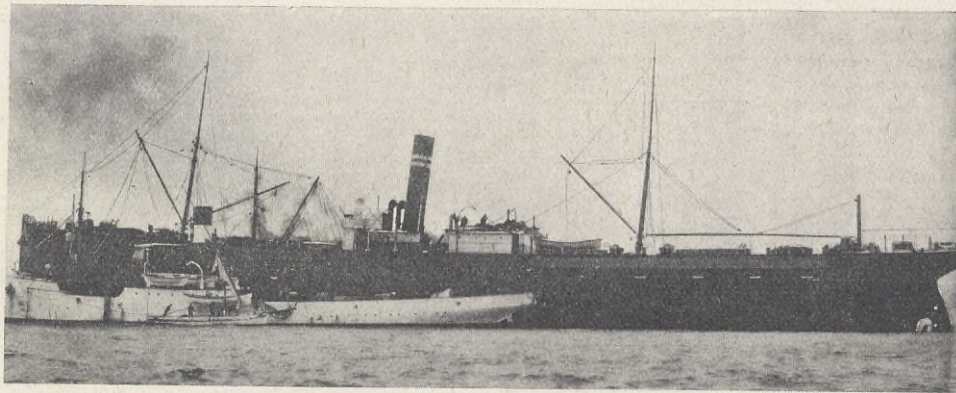
Kliche: Bengt Sjöfvernsparre.

Götaverken i Göteborg har i dagarne till en vederbörlig rysk kommission afleverat en af staden Riga beställd isbrytare. Det för sitt ändamål kraftigt byggda fartyget, kalladt "Peter den store", var den 4 januari på profärd — då vår foto togs — och afgick till Riga. rundt kusten, den 8 samma månad.

*

Å en bogserångare som äges af en tysk silluppköparefirma har inrättats trådlös telegrafisk apparat i afsikt att möjliggöra förbindelse mellan fiskeplatser och firmans kontor i Marstrand och Rostock. — Emellertid fattade våra fiskare

re stor misstro till denna senaste kommunikations möjlighet och förmenade att den kunde komma att medverka till nedpressandet af priserna vid inköp, och därför samman-slöto de sig och vägrade sälja till firmans representanter.

Efter fotograf.

DEN ENGELSKE ÅNGAREN "JAEN RADCLIFFE", strandad i Marmarasjön, bärgad af den svenska bärgningsångaren Herakles.

Kliche: Bengt Sjöfvernsparre.

Efter fotos. för H. S. D. af H. EEN,
NORRKÖPING.

1. KONSTÅKNING PÅ SKRIDSKOR.
2. FRÖKEN ASTRID ELIASSON, Norrköpings Skidklubb, 1:a pris i 10-km-täflan för damer.
3. HERR F. JONSSON, Norrköping, segrade i 20-km-täflan och eröfrade därmed distr.-mästerskapet för Östergötland. Tilldelades jämväl hederspris såsom bäste man från Östergötland i friluftstävlingar.
4. KAND. S. PETTERSSON, Norrköping, körande herr C. Hellbergs "Hertha", 1:a pris i skidåkning efter häst.

De stora vinterspelen i Norrköpings Idrottspark öppnades den 3 februari af riksmarskalken greve Douglas. Spelens öfverdomare öfverste V. Balck gaf sitt amplaste erkännande åt såväl dess organisation som åt anordningarne vid täflingarne. I stort sedt kunde resultatene betecknas som goda. Den ringa snömängden var dock ofördelaktig för skidlöpingen. Deltagarne inom de olika idrottsgrenarne voro synnerligen talrika och militären var starkt representerad. — Prisutdelningen, som förrättades af grefinnan Douglas, ägde rum i cirkus den 4 febr. Kronprinsens hederspris tillföll Norrköpingslaget, som hemförde priset i budkafletävlingen. Äfven i andra delar af landet ägde samma söndag stora idrottstävlingar rum.

Foto. HVAR 8 DAG.

SCANIA-VABIS-
VAGNEN, förd af
ing. Thermänius.
(Text se sid. 336.)

Bilden t. h.:
AUTOMOBILER
FÖR EN HALF
MILLION KRONOR:
Garaget i Ridhuset i
Göteborg under det
obligatoriska, 12
timmar långa, uppe-
hållet därstädes.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfverparn.

EUROPA-MÄSTERSKAPSTÄFLINGAR I STOCKHOLM.

H. & D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

1. G. SANDAHL, Stockholm, eröfrade Europamästerskapet i konståkning för herrar för 1912. 2. Fröken M. MAUROY, Stockholm, 1:a pris i internat. konståkning för damer. 3. O. MATHIESEN, Kristiania, Norges bästa löpare, vann två europamästerskap, på 1,500 och 10,000 meter samt två första pris. 4. P. AXELSSON, Tranås, väckte uppmärksamhet och intresse. 5. O. ANDERSSON, Nyköping, en framstående hastighetslöpare.

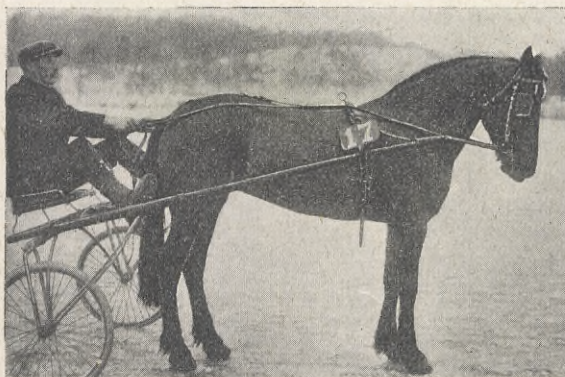
Kliché: Kem. A.-B. Lengt Silfverparre, Stålm-Gog.

Den 10—11 februari gingo tävlingarna om *Europamästerskapen på skridsko* af stapeln. I hastighetsåkning, hvars tävlingar voro förlagda till Östermalms Idrottsplats, utmärkte sig särskildt norrmannen O. Mathiesen. Han kom in som förste man i de fyra hastighetstävlingar i hvilka han deltog och eröfrade europamästerskapet för 1912 på 1,500 och 10,000 meter. I tävlingen på 5,000 m. deltog en ny svensk och synnerligen lofvande sportmannakraft, P. Axelson från Tranås, men han kunde ej mäta sig med de mera tävlingsvane norske medtäflarne

Mathiesen och M. Sæterhaug. Han slog dock den från föregående år bekante unge löparen O. Andersson från Nyköping, som i öfrigt hade en föga lycklig dag.

Vid tävlingen om *Europamästerskapet i konståkning för herrar*, förlagd till Djursholm, vann herr Gösta Sandahl med 368 points. Närmast kommo ryssen P. Malinin med 346 och norrmannen M. Stixrud med 310. I *konståkning för damer* segrade stockholmskan fröken Magda Mauroy öfver fröken Allardt också svenska samt fröken Cesar från Ryssland.

SVENSKA TRAFSÄLLSKAPETS TÄFLINGAR.

H. & D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

"SESSAN".

Svenska trafésällskapets tävlingar å Brunnsviken i Stockholm ägde rum den 10 februari. I löpningen för kallblodiga hästar å 2,500 m. segrade And. Erikssons "Sessan" och i den å 1,200 m.

"BINGEN".

Kliché: Lengt Silfverparre.

för varmblodiga unghästar togs första priset af "Bingen", en af frih. H. Wrangel å Säby från Amerika importerad hingst.

Banan var förträfflig, fast något vattnig på ytan.

SVENSKA SEGRAR I CHAMONIX.

1. DE SVENSKA DELTAGARNE I PATRULLTÄFLINGEN Fr. v. t. h.: Löjtnant NORDENSTAM (ledare af Bodenlaget), löjtnant OTTANDER (ledare af det segrande 6:te Arméfördeln:s lag), sergeant KARLSSON (Boden-laget), sergeant ANDERSSON (6:te arméf.), 1 konst. CARLSTRÖM (6 te arméf.) d. korp. PETERSSON (Bodenlaget).

2. VID ARMÉFÖRDELNINGENS PATRULL OMEDELBART EFTER LÖPNINGENS SLUT. Fr. h. t. v. serg. ANDERSSON, löjtn. OTTANDER, kapt. AMUNDSON (sv. militär-attaché i Paris), kapt. DRAKE, herr HELLBERG (utan mössa), 1 konst. CARLSTRÖM.

42 m. 34 s. — således en betydande tidsskillnad till de våras fördel. Nästa dag — den 4 febr. — var en 5-kilometers hastighetstävling för svenska och franska militärer af underoff. och manskaps klass. Dist. korpral Petterson inkom som förste man med de öfriga tre svenskarne närmast. I internationell backlöpning togs första priset af sergeant Schuman (D. I. F.) som jämväl vann första pris i en annan 5 kilom. löpning samt för "bästa stil". I Chamonix var det "svenskarne dag", och de sportsegrar som de vunno åt oss äro ingalunda utan betydelse;

vi ha ytterligare stärkt vårt anseende inom den internationella sportvärlden.

3. K VÄSTMANLANDS REGEMENTES OFFICERARE OCH UNDEROFFICERARE PÅ ÖFNINGAR I DUFED. Vår vackra bild togs den 31 jan. vid Dufedsmonumentet och igenkännes regementschefen öfverste Hasselrot (X).

Efter foto. för H. S. D. af A. SELIN, HJÄRPEN.

Redan i vårt närmast föregående nr lämnade vi en grupp bild af de svenska militärer som voro uttagna bland 6:te Arméfördelningens och Bodens trupper i och för deltagande i de franska militära skidtävlingarne i Chamonix. — Röster höjdes emellertid emot svenskt deltagande då terrängförhållandena voro alltför olika våra för att göra en framgång för de våra tänkbar. — Men då utsikten till seger ej får vara utslagsgivande i dylika frågor, afreste våra landsmän från sin norrlandssnö till de franska alptrakterna. — Och väl var det. — Ty allt från första dagen visade sig våra militära skidlöpare vara icke endast jämgoda med andra täflande nationers, men i hög grad öfverlägsna. — I patrulltävlingen på 32 kilometer segrade löjtnant Ottanders lag med 4 t. 13 m. 32 s.; närmast var det franska alpjägarregementet med 4 t.

DEN LYCKLIGASTE.

SKISS FÖR HVAR 8 DAG AF HEDVIG BILLING.

Det regnade inte längre, men luften var allt fortfarande dimmig och tung, full af väta och ångor från uppblöt mark och ruttnande växtlighet. Mot en jämngrå himmel sträckte parkens till hålten afbladade almar och lönnar sina knotiga grenar, och herrgårdens brutna skiffertak lyste blankt svart i fuktigheten. Gräsmattorna mellan de klippta häckarna voro öfversållade med gulnade löf och rabatternas höstblommor hängde vissna och frostbitna på redan svartnade stjälkar. Det var höst; det var oktober.

Upp i ett af öfre våningens fönster satt fröken Vendla Uhlefoot och såg ut öfver landskapet med lugna, gråblå ögon, hvilkas skarpt iakttagande blick på intet sätt förmörkades af den trista höststämningen i hvad hon såg.

— Det ser skräpigt ut med alla löfven, sade hon och vände sig till hälften om mot systemen, som satt i soffan sysselsatt med en stickning. — Vi borde ha röjt gräsmattorna för länge se'n! Nu är jag rädd det blir för vått, eller också fryser det på. Hvad tror du Adèle?

Fröken Adèle fällde stickningen, tog af sig glasögonen och putsade dem.

— Vi har nog försummat oss, sade hon, — men hela hösten har ju varit så besvärlig för detta eviga regnandet, och ingenting har gått som det bort: hafren kom sent och dåligt in, och rågen — ja den vill jag inte tala om. — Kristin säger också att brödet af nyrågen blir så tungt och degigt!

— Kristin jämrar sig alltid, svarade fröken Vendla lugnt. — Jag tänker vi få väl bröd som duger äta, nu, såväl som förr. — Men några besparingar kunna vi nog ej göra i år; det är godt om det bara går ihop. — Ja, det är så sant, det.

Samtalet sinade af och de båda systrarna sutto tysta. — De voro hvarandra mycket lika: samma kraftiga rasansikten med stora näsor och ljusa, något utstående, blå ögon under vackert hvälfda bryn, samma raka hållning och kantiga rörelser, men fröken Vendlas hår var en nyans mörkare än den äldre systemens, hvilket redan börjat starkt gråna, och hennes drag voro rörligare och mera bestämda. Båda voro de enkelt, men smakfullt klädda, i diskreta, dämpade färger passande deras, ej längre unga, utseende, men deras välvårdade händer buro dyrbara ringar, och den gammaldags elegansen i rummet där de sutto var gedigen och värdefull. Slutligen sade Adèle lägmäldt, nästan skyggt:

— Vendla, du, har du märkt? Jag tycker nästan Elisabeths hosta blivit värre på sista tiden — och aptiten är rakt förbi.

— Du säger det — hon går mot grafven med stora steg. Brutnen af bekymmer och umbäranden — mördad af honom, den där oduglige lättingen som hon fick till man. Vendla talade med den otåliga skärpa, som stundom bemantlar ett verkligt själskval.

— Ja, ja, men tyst — hon kommer nu — fröken Adèle höll varnande upp handen. Jaså, det var bara Annie med kaffet. Gå då upp, är Annie snäll, och fråga fru Jonsson om hon vill komma ned och dricka kaffe.

— Ja, fröken. Flickan gick och de båda damerna satte sig väntande vid kaffebordet. Adèle tände spritlampan under teköket, ty Elisabeth tålde inte kaffe, hvilket snart började sorla och sjunga — ingen af dem hade något att säga.

De tre systrarna Uhlefoot, ty de voro tre, voro döttrar af framlidne majoren och friherren Claës Fabian Uhlefoot, ägare till Markatorps gård, hvilken han vid sitt frånfalle lämnat de redan förut moderlösa döttrarna i arf att sköta och bebo. Markatorp, som

låg i en rätt aflägsen skogsbygd med ganska dåliga kommunikationer, var ingen stor gård, och inkomsterna voro i förhållande därefter — det gällde, och hade alltid gällt, att vara sparsam och förståndig för att kunna lefva ståndsenligt och få det att gå ihop. Men frökarna Uhlefoot hade inga svårigheter att följa programmet. De voro, åtminstone de två äldsta, arbetsamma, praktiskt dugande kvinnor, hvilka, utan att vara på minsta sätt anstuckna af tidens moderna kvinnorörelse, likväl helt lugnt själfva gjorde mäns lifsgärning, och gjorde den så väl, att Markatorp under deras förståndiga skötsel vann både i inkomster och blef ansedd som en af traktens bäst brukade egendomar.

Men för att nå dit hade det också kräfts hela deras ungdom, hela deras lifsenergi, som de aldrig haft tid att inrikta på något annat och så småningom hade det kommit därefter att Markatorp, där de blifvit födda och där de alltid haft sitt hem, för dem representerade hela världen.

Det vill säga, detta gällde Adèle och Vendla, de äldre systrarna, Elisabeth, den yngsta, var af ett helt annat temperament: hon var liflig, ombytlig och nöjeslysten. Det stilla hemlifvet på Markatorp tråkade ut henne, hon längtade efter omväxling och lifsglädje och trånade efter att få fylla sin bestämelse som kvinna. Och då det enformiga landlifvet och traktens beklagliga brist på lämpliga, ogifta, unga män inte gaf henne några utsikter i hvarken ena eller andra afseendet gjorde hon beslutsamt själf slag i saken och underrättade en dag sina förbluffade systrar, att hon förlovat sig med en alldeles okänd målare, hvilkens bekantskap hon gjort under en sommarsejour på en mindre badort. Hennes utkorade var ett år yngre än hon, som då redan var trettio år, lydte det borgerliga namnet Jonsson, och hade, efter hvad systrarna kunde förstå, ingen större framtid för sig, vare sig som målare eller i andra afseenden. De afrådde förbindelsen på det bestämdaste — den kunde endast komma olycka åstad.

Men Elisabeth var envis. Det kom till en brytning mellan henne och systrarna. Hennes arf utbetalades till sista öret, men Adèle och Vendla bevisade inte bröllopet, och under mer än tolf års tid var hon som död för systrarna och det gamla hemmet. Hon skref aldrig och de visste inte hur hon egentligen hade det; på omvägar spordes det att hon haft en liten flicka, som afidit i späda ålder, och att hon och mannen förde en mycket kringflackande existens.

Då kom en dag till Markatorp ett bref, hvilket, på en gång väckte den slumrande syskonkärleken till lif och återförenade de så länge åtskiljda. Brevet var från Elisabeth — Elisabeth, som nu var änka, sjuk och utblottad. Hon skref att hon sökt uppehålla sig med finbroderier och renskrifning, men var nu allt för sjuk för att kunna arbeta och hade ingen annan utväg än att vända sig till systrarna med bön om hjälp. Hon var viss om att hennes bön skulle bli hörd, om inte för hennes egen skull, skref hon med bitter ironi, så för att systrarna nog inte ville att en född Uhlefoot till Markatorp skulle få ett så ömkligt slut som att svälta ihjäl på en vindskammare.

Redan dagen efter sedan brevet kommit för fröken Vendla upp till Stockholm för att hämta systemen, och fröken Adèle gick under tiden hemma och ställde iordning Elisabeths gamla flickrum, satte blommor i vaserna, bakade färskt småbröd och ordnade för mottagandet. Nog skulle Elisabeth bli välkommen alltid! Allt det gamla skulle vara glömt

Forts. å sid. 331.

Efter fotografier.

DOM MIGUEL (X) på väg till mötet i Dover med EXKONUNG MANUEL (1).

JOHN REDMOND.

WINSTON CHURCHILL.

och ett stort antal politiska personligheter i Berlin. Vår foto. är tagen under en promenad den engelske krigsministern (Forts. å nästa sida.)

Kliche. Bengt Sjöströmsparre.

3, ÅNGAREN "PEIRO ALBUGUEIRA" med 800 arresteranter omhörd i Lissabons hamn.

Ledarne för den portugisiska republiken tyckas hårdt ansatta från missnöjda i skilda läger. — Arbetare och befolkningen i de bredare lagren finna ej sina förhoppningar om andra tider, i och med republik, uppfyllda. Strejker och oroligheter ha alltid

trifts godt i landet, och nu ha Lissabons arbetare demonstrerat sitt missnöje medelst storstrejk och alla till buds stående våldsamheter. Häktningar företogs i mängd och så småningom återställdes en så pass ordning som Lissabon kan tänka sig möjligheten af t. o. m. under en republikansk styrelse. Men från rakt motsatt håll hotas samtidigt samma styrelse. — Ett betydande, monarkistiskt parti har oafärligt och energiskt arbetat på att återinföra konungadömet, och på detta ha två täflande pretenderat, främst den afsatte unge konung Manuel och därjämte dom Miguel af Braganza, som vid dom Carlos mord afstod från anspråk på tronen men vid revolutionens utbrott återupptog dem. — Nu ha dessa två mötts i Dover därvid d. Miguel ånyo afstod och i stället lofvade sitt understöd åt konung Manuel. *

Englands krigsminister, Lord Haldane, har i dessa dagar gjort ett besök i Berlin hvars betydelse kommenteras i all världens press. Officiellt afser lord H. att studera utbildningen vid de tyska universiteten, medan resans verkliga innebörd sättes i samband med ett af alla önskad närmande mellan de två stormakterna. — Lord H. har konfererat med kejsaren, rikskanslären

Englands krigsminister LORD HALDANE (X) på besök i Berlin.

Efter fotografier.

TRUPPER I BELFAST TILL SKYDD FÖR W.-CHURCHILL UNDER HANSFÖREDRAG I HOMERULEFRÅGAN.

Kliche: Bengt Sjöströmsparre.

Forts. från sid. 329.

och, som förr, skulle de tre lefva lyckliga och nöjda i fädernegårdens lugna hägn.

Men redan första kvällen de åter voro samlade förstodo systrarna att Elisabeth kommit tillbaka endast för att snart åter lämna dem, och för hvar dag hon stannade blef detta dem allt tydligare. Hon var dödsdömd, därom talade både den aftärda gestalten, den korta, skarpa hostan och den underligt trötta likgiltigheten i hela hennes sätt, hvilken dock ibland kunde lämna rum för en plötsligt upplammande meddelsamhet under hvars inflytande han talade och berättade på ett sätt, som, mot deras vilja, högligen intresserade de båda andra. Då kunde hon berätta om städer och orter, som de aldrig sett, och förhållanden, som de inte trott kunna existera annat än i fantasien, så egenartadt oregelbundet föreföll dem hela detta skildrade bohêmelif; om muntra artistsammanskomster, i hvilka hon deltagit, och berömda män och kvinnor, med hvilka hon kommit i beröring; om en tillvaro fylld af sorglöst lättsinne, bittra missräkningar, starka sensationer, så olik som möjligt den enformiga, strängt pliktfyllda lefnadsstråt de utstakat för sig själfva.

— Stackars Elisabeth, som måst upplefva allt detta! sade deras blickar och miner, men Elisabeth kunde ibland midt inne i en historia afbryta sig och med en sjuklings retlighet säga: — Men ni kan nog inte förstå. För er är ju Markatorp hela världen och ni tror inte att lifvet kan levas på mer än ett sätt. Härvid tegeo systrarna — man kommer inte med motsägelser till en som har så kort tid kvar att lefva — men inom sig tänkte de att om Elisabeth aldrig fått tag i sin målare och kommit ut i världen så skulle hennes lif blifvit bra mycket fridsammare och längre, och de alla besparats en stor sorg. Men det sade de inte.

Denna höstafton kände de sig ovanligt nedstämda. De skyllde på vädret och några motigheter i gårds-skötsel, men det var Elisabeth de tänkte på. Men när nu system, böjd och tunn, kom in genom dörren och långsamt gick fram mot kaffebordet, försökte de visa sig muntra och oberörda. Vendla sköt fram en länstol och Adèle bjöd på de hembakade färska bullarna. — Försök med det nybakta, lilla Elisabeth! bad hon. Du åt så litet i middags.

Elisabeths ögon fylldes af tårar. — Hvad ni äro snälla flickor, sade hon matt. Hvad det är hemlikt och lugnt och godt här på gamla Markatorp.

Systrarna skeno upp. — Tycker du det? — Jaså, du tycker också så? — Ja, nog ha vi det skönt, här i vårt gamla, kära hem.

Elisabeth lutade hufvudet emot hvilstolens ryggstöd och smålog trött jakande; hennes vackra ögon, mörkare och djupare än systrarnas, gledo drömmande öfver rummet, hvars alla föremål, funnos kvar och stodo på samma bestämda platser som hon mindes dem ha stått allt se'n hennes barndom.

— Så förunderligt likt sig allting är här på Markatorp, sade hon, det är som om tiden stått stilla, tycker jag — och ändå sitta vi nu här, gamla och grå, alla tre. Att komma hit, det är som att komma in i en omgårdad grund vik, där ingen vind blåser, inga vågor hvälfa. Och dit tidvattnet aldrig når.

företog i den tyska hufvudstaden, en bild som för så och så många månader sedan säkerligen icke kunnat ens tänkas.

Mr Winston Churchill, engelske sjöministern, genomförde här-omdagen sitt beslut att i själfva Belfast hålla ett stort tal i hometule-frågan och han hälsades med hänförelse af meningsfränder. Den våldsamma opposition som förberedats nödvändiggjorde emellertid extraordinära skyddsåtgärder, och 6000 soldater lära ha varit kommanderade till staden för att upprätthålla ordningen. Irändska partiets chef i parlamentet, mr John Redmond, sekunderade ministern.

— Men man är i hamn, lilla Elisabeth, Adèle klappade henne på armen, i full trygghet och ro — och det är det allra bästa.

— När man kommit skeppsbruten dit in — ja! — Elisabeth nickade; då är det godt att komma i hamn — för att dö. Men stormen — faran — eggelsen ute på öppna hafvet det är lifvet — det är att känna sig lefva.

— Ja — ja visst, lilla Elisabeth, — Adèle jämkade en kudde bakom systemens rygg och såg litet besvärad ut; Vendla satt orörlig med sammanpressade läppar. Det plågade dem alltid när Elisabeth var i den här lynnesstämningen, Vendla mest, ty det fanns då hos Elisabeth något som väckte hos henne en genklang, som hon ej ville medge.

Ty en gång för länge se'n, för många år sedan, hade äfven Vendla haft sin roman, och hjälten däri hade varit ortens unge organist. Han var en vacker, ståtlig man med godt utseende och så stor musikalisk begåfning att han nästan var ett geni. Vendla sjöng med i kyrkokören, som han anförde, och så blefvo de bekanta. Det kunde ju aldrig bli till något, det hade Vendla klart för sig redan från början, och han vågade heller aldrig något närmande, men när han sjöng eller spelade öppnade han sitt hjärta och talade till henne på ett sätt som lät alla sociala skränkor falla och kom hennes allra innersta att skälfa och vibrera af längtan och lidelse. — Men en fröken Uhlefoot gifter sig inte med en enkel sockenorganist, och hvad än Vendla kände, höll hon dock hjärta och tunga i styr.

Inte ens när han efter några år flyttade från socknen och gifte sig, lät hon märka hur hon sörjde, men riktigt glömma honom gjorde hon aldrig. Långt sedan tiden och skilsmässan kylt hennes blod och fullständigt nyktrat till hennes känslvärld kunde hon stundom, isynnerhet när något upprörde henne, öfverraska sig med att minnas, men hon sökte alltid undvika det, ty minnet följdes af en stingande känsla af saknad och oklar förebräelse, som plågade henne.

Nu tog hon afledande upp tidningen och ögnade igenom spalterna. — Nej, se, sade hon plötsligt, här står förlofning tillkännagifven mellan Ebba Margaretha von Hahlen — det är nog den där söta flickan, du minns Adèle, som gästade Stålarms på Raaboda för två år sedan? — och greve Magnus Lowitz, attaché vid svenska beskickningen i Paris.

— Nej, är Magnus Lowitz förlovad, Elisabeth höjde hufvudet med plötsligt intresse, och med en söt flicka, säger ni — så roligt! Den snälle Magnus Lowitz, så har han funnit den rätta till slut!

— Känner du greve Lowitz personligen? — Hur blef ni bekanta? kom det i korus från systrarna.

— Ah, det är längese'n! Vi blef bekanta under det min man och jag bodde i Paris. Magnus var alltid så intresserad af målning — målade litet smått själf på den tiden — och mest hvar dag var han uppe i Hermans ateliér. Vi voro jämt tillsammans; han var så glad och uppsluppen och kände till allt om Paris — modern är ju fransyska, som ni vet. Han brukade kalla mig för "Madonna della sedia" — han sade jag hade sådana ögon — och en gång kysste han mig på kinden.

— Men Elisabeth —!, systrarna höjde både ögon och röst. Hur är det möjligt?

— Kors, hvad menar ni? — Elisabeth såg helt förvånad ut, men skrattade sedan. Jaså, att han kysste mig! — h, det var bara ett vänskapsbevis — utlänningar tycka inte sådant är så underligt — och han var ju mycket yngre än jag. Och Herman såg själf på och skrattade. — Vi voro goda vänner, men mer var det inte. För resten var Lowitz just då upp öfver öronen förtjust i en känd modell —

Forts. å sid. 333.

H. 8 Dn STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Kem. A.-B. Ernst Silfversparre, Sthlm.—Gbg.

INTENDENTSASPIRERANDE OFFICERARE ÖFVAS I BAKNING MED FÄLTUGN.

nalekonomi, handelsrätt m. fl. till den högre handelsundervisningen hörande ämnen, allt i syfte att göra dem fullt kompetenta för ledande befattningar inom den militära förvaltningsverksamheten.

Vår bild visar intendentsaspiranternas utbildning i praktiskt arbete, här bakning med fältbakugnar, ett arbete i hvars alla detaljer vederbörande ha att personligen deltaga.

* * *

Tillfölje den ihållande kölden sprang häromdagen ett af de metervida hufvudrören till Stockholms vattenledning från Norsborg. — Innan vederbörande hufvudledning hann blifva af-

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Ernst Silfversparre, Sthlm.—Gbg.

ETT SPRUNGET HUFVULEDNINGSRÖR PÅ SÖDER.

stängd tillskyndade de ofantliga, ohejdade vattenmassorna stor skada å gator, gasrör, järnvägslinie och kajområde. — Och hela staden fick vara utan vattentillförsel under en half timme, högt belägna hus under vida längre tid.

* * *

En skräddare i Paris, *Reichelt*, hade sedan länge experimenterat med en fallskärm för aviatiker. — Försök som gjordes med dockor, hvilka iförda den automatiskt verkande skärmen kastades ut genom fönster högt upp i hans bostad, syntes utfalla tillfredställande. Och efter årslång anhållan fick han äntligen vederbörligt polistillstånd att själf få försöka från Eiffeltornet, och kastade sig ut från 60 meters höjd. — Men fallskärmen fungerade ej, i stället för den beräknade glidvisa sänkningen föll han lodrätt till marken och dödades ögonblickligen mot stengatan.

Efter fotografi.

Kliché: Ernst Silfversparre.

MÄNNEN MED FALLSKÄRMEN, som vid prof från Eiffeltornet förolyckades.

Fotografifirma, som insänder fotografier med ensamrätt för H. 8 D. och ej lämnar samma eller liknande fotografier till annan illustrerad tidning, kommer att i så fall, utöfver vanligt honorar, få sitt namn utsatt på ett i ögonen fallande sätt, — eventuellt omnämmande, — **då meddelande härom lämnas vid insändandet.**

Redaktionen.

Forts. från sid. 331.

bella Antonia — en fullkomlig skönhet! — nå, hon räckte för resten till för fler än honom

— Hur länge bodde ni kvar i Paris? skyndade Adèle sig att afbryta skildringen — Elisabeth kunde ibland så förbluffande rättfram tala om saker och förhållanden som voro — minst sagt — vågade.

— I tre år. Så länge vi kunde.

— Så länge dina pengar varade, inflikade Vendla skarpt, så var det väl du menade? — Det var nog ett misslyckadt val af lefnadsbana din man gjort. Han producerade ju aldrig något! — åtminstone ingenting säljbart.

Elisabeths ögon fylldes af tårar. — Herman arbetade ärligt, sade hon sakta, men — han var kanske också inte heller någon stor begåfning. Och det är ju så svårt att göra sig känd. Han var sällskapsmänniska framför allt — sångare — deklamator — äfven en smula poet; alla ville ha honom med sig — aldrig fick han vara i tred — det blef ju också väl mycket och det blef inte bra — till slut.

— Och du fick umbära och arbeta för honom, stackars syster! — Vendlas ögon flammade.

— Nej, nej, Elisabeth protesterade häftigt, ni får inte tro, att jag var olycklig — jag hade det ju bra många gånger. Och han var alltid snäll mot mig, alltid! Äfven på slutet då vi hade det så svårt, och han mest låg till sängs, var han öm och tacksam för hvarje liten vänlighet. Jag upphörde aldrig att älska Herman, och — och han var ju Lettys far.

— Du har just aldrig berättat oss något om din lilla flicka, sade fröken Adèle och torkade energiskt glasögonen, som af en eller annan anledning blifvit immiga. Hon var ju fyra år innan hon dog? Då sprang hon väl omkring och lekte och pratade dagen i ända, som sådana små bruka?

— Ähja, det gjorde hon. Hon talade ju mest franska, förstås — hon var ju född därute, som ni vet, och dog där också — men några svenska meningar kunde hon allt.

— Du skulle skrifvit och talat om för oss när hon föddes, sade Vendla allvarsamt. Som det nu blef fick vi ju veta det på omvägar långt efteråt.

— Jag vågade inte, flickor. Redan då började det gå utför med stackars Herman, och ni hade sagt att honom ville ni aldrig veta af; men han, och jag, och barnet, vi kunde inte skiljas åt vi hörde för nära tillhoppa. Men jag lärde Letty att i sin aftonbön be för moster Vendla och moster Adèle, och jag brukade berätta för henne om Markatorp. Hon var så intresserad af att höra talas om alla djuren här. En gång — det var sista året hon lefde och vi bodde då i en liten stuga i Bretagne — försvann hon för oss, och vår värdinnas lille gosse hittade henne långt bort på vägen — hon ville inte gå med hem igen, utan grät och sade att hon var på väg till mostrarna på Markatorp —.

— Äh, Herre Gud, äh, Herre Gud, du skulle bara låtit henne komma, fröken Adèle snyftade bakom näsduken, — ett sådant barn! den kära lilla flickan, som ville gå till Markatorp! Det skulle varit en glädje bara att ha fått se henne! — Ser ni, flickor, jag har ju för min del alltid tyckt att vi gifta fruntimmer ha det allra bäst och lugnast. Och när kusin Fabian friade till mig — du minns, Vendla, det var året innan Elisabeth reste bort? — så sa jag nej. Det sa's ju också om honom att han spelade, och jag tror visst aldrig han var riktigt snäll mot stackars Amelie, sin första fru, så det var nog klokt, som jag gjorde. — Men små barn har jag alltid tyckt så mycket om, och alla dessa år vi gått här ensamma har jag gått och tänkt för mig själf hur roligt och glädt det skulle vara här på

Markatorp med ett litet barn, som skulle springa ikring oss och leka och rasa och ostäda i all ordentligheten. Jag tänkte allt ibland på ett fosterbarn, men jag visste Vendla inte ville.

Och så kunde vi haft ett eget, en riktigt egen, liten flicka, för din eller vår, det hade ju varit det samma! — Du skulle bara kommit, Elisabeth, du, och barnet, och — och din man med. Allihop skulle ni varit så välsignadt välkomna för det lilla pyrets skull — hade de inte det, du Vendla?

— Jo! svarade Vendla kort — hon var rörd, äfven hon, men ville inte visa det.

— Tack! svarade Elisabeth sakta; efter en stunds ömsesidig tystnad tillfogade hon vemodigt: — Det är sju år nu se'n min lilla flicka dog; hon ligger begraiven på en liten kyrkogård i Bretagne — en så vacker, gammal kyrkogård med klångrosor öfver den höga muren och stora, åldriga träd rundt om.

— Sörjde du henne mycket? frågade fröken Adèle skyggt. — Hur kunde du bära det?

— Jag måste ju — fast det var svårt. Men jag hade ju Herman kvar. Ack, flickor, ni kan aldrig tro hur god och tålig han var mot mig, hur outtröttlig i att söka skingra min sorg. Aldrig glömm jag hans uppoffrande ömhet under den svåra tiden! — Ni, systrar, ni hade allt ha mycken fördom mot stackars Herman! Ni kände honom inte, ni, som jag.

— Nej — inte som du, svarade Vendla mycket mildt och klappade vänligt Elisabeths magra hand. — Men nog förstå vi att du älskat honom högt.

Inom sig tänkte hon på hvilken stark kärleken ändå kan vara, när den, som i detta fall, överskyler alla brister ända därhän att den förvandlar en godsint, lättsinnig slarfvär, hvilken, så länge han det kunnat, lefvat på sin hustrus bekostnad, till ett mönster bland äkta män.

Det hade nu hunnit bli full skymning och rummet där de sutto låg i dunkel så att föremålen ej längre klart skönjdes. Regnet, som äntligen sluppit löst föll i strida skurar och de tunga dropparna prasslade mot trädkronornas kvarglömda löf. Tätt intill rutorna tryckte sig det fallande mörkret, och i blåsten, som tycktes ta' till, låg klagan och jämmer.

Fröken Adèle steg upp, tände lampan och fällde ned gardinerna; Vendla ringde för att få kaffebordet afdukadt.

— Hur är det med dig, Elisabeth? frågade hon när allt var i ordning igen. Skall jag gå efter ditt arbete, eller vill du gå in i kabinetten och hvilas en stund? — du ser så tött ut.

Elisabeth hostade kväddt bakom näsduken, som hade röda fläckar när hon tog bort den igen. — Tack, jag lägger mig väl litet, sade hon trött. Jag är så matt — jag har kanske talat för mycket.

Adèle följde henne in i kabinetten, bredde en schal på henne och skuggade för lampan. När hon kom ut igen, efter att ha stängt örren bakom sig, hade hon tårar i ögonen.

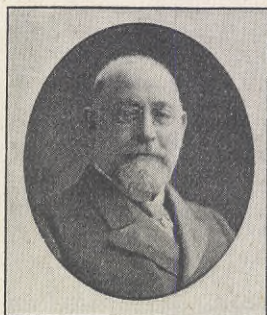
— Hon är dålig, mycket dålig i kväll, hviskade hon till Vendla. Hon har kommit till oss endast för att dö. — Stackars Elisabeth!

Vendla såg upp med en prägel af intensiv smärta öfver det vackra ansiktet. — Lyckliga Elisabeth! — menar du väl? sade hon bittert. Som dör, visserligen bruten och härjad, men först sedan hon till fullo vetat hvad det är att lefva. — Jag säger dig, jag, hon har varit klokare än vi. Modigt fordrade hon sin rätt till glädje och lifslycka och ödmjukt tog hon sina gärningars följd. Men nu när hon dör har hon något att minnas, något att se tillbaka på både af ondt och godt. — Du och jag, hvad ha väl vi två mer än vårt oklanderliga frökenanseende och Markatorps välskötta, skuldfriga gård?

Forts. å sista sidan.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data å nästa sida.

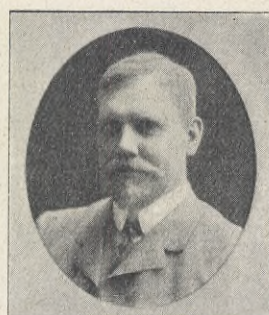
C. C:SON BONDE.
Friherre. — Utnämnd i V. Tal-
man i Riksd. A. K.
(Se årg. VIII:36.)

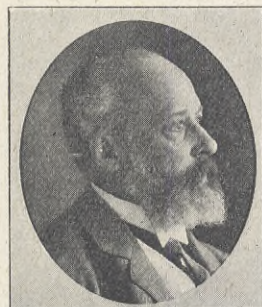
H. V. M. v. KRUSENSTJERNA.
Kommandörkapit. F. d. Statsråd.
Stockholm. 50 år 19 Febr.*

G. KROOK.
Kapit. v. K. Flottan. — Sthlm.
Erh. anst. v. Chilenska sjökar-
verket.

G. A. KOERSNER.
Nytjänad professor v. Han-
dels högskolan.*

A. K. NYSTRÖM.
Med. Dr. Soc. o. Kult.-förf.
Stockholm. 70 år 15 Febr.
(Se årg. IX:37.)

F. M. MELIN.
Regementsläkare. — Sandvi-
ken. 60 år 15 Febr.*

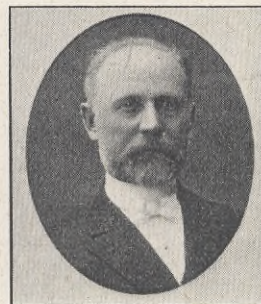
H. LARSSON.
Professor. Fil. Dr. — Lund.
50 år 18 Febr.*

S. A. SKARSTEDT.
Justitieråd. — Djurholm.
45 år 19 Febr.*

C. FRIBERG.
Kyrkoh. Ordf i kyrko- o. skol-
råd. — Hemmesjö. 50 år 23 Jan.

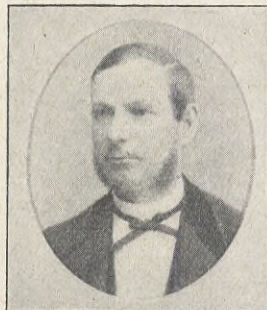
K. LUNDGREN.
Pastor o. förest. f. Emman. förs.
— Göteborg. 50 år 12 Febr.

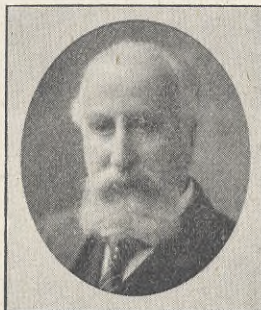
F. I. FÅHRÆUS.
Domprost. Teol. o. Fil. Dr. —
Västerås. 50 år 4 Febr.*

E. G. D. LINDEGREN.
Komminister. V. ordf. i kyrko-
o. skolråd. — Säfve.
50 år 4 Febr.

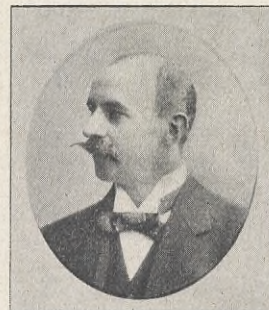
J. A. PETERSON.
Bankkamrer. Stadsfullmäktig.
— Borgholm. 80 år 19 Febr.

M. FRÄNCKEL.
F. d. Grosshandlande. — Göte-
borg. 70 år 15 Febr.*

C. C. WETTERLIND.
Grosshandlande. — Stockholm.
70 år 5 Febr.

E. J. ODENIUS.
Grosshandlande. Konsul. —
Göteborg. 50 år 9 Febr.*

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data här nedan och å nästa sida.

F. WAHLSTRÖM.
Sjökapten. Befälhafvare å ång.
"Norra Sverige". — Stockholm.
70 år 2 Febr.

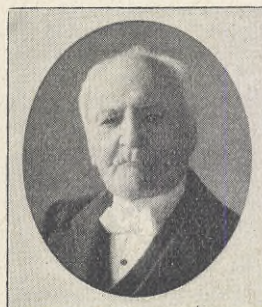
C. OLSON.
Sågverksarbetare. — Spräng-
viken. 60 år 31 Jan.*

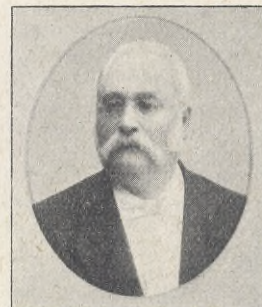
C. A. HJELM.
Landtbrukare. Nämndeman. —
Österby. 50 år 1 Febr.*

A. E. ANDERSSON.
Boktryckare Stadsfullm. m. m.
— Askersund. 50 år 29 Jan.

O. VON WOLCKER †
F. d. Öfverstelöjtnant. — Gelle.
F. 20. † 2 Febr.*

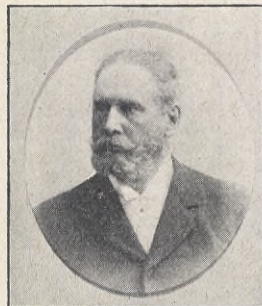
H. F. SJÖDIN †.
F. d. Länsman. — Indal.
F. 35. † 28 Jan.*

F. T. GÖRANSON †.
F. d. Förrädsintendent. —
Karlsborg. F. 46. † 4 Febr.*

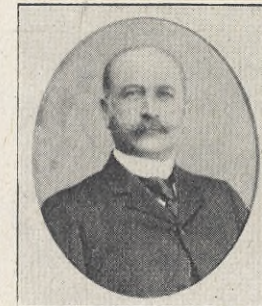
H. BERLIN †.
Jur. Kand. Förest. f. Nord.
Kred.-Bankens fondafdeln. —
Stlm. F. 78. † 2 Febr.

G. B. RÖDBOM †.
F. d. Assuransdirektör. —
Stockholm. F. 40. † 31 Jan.*

C. A. LÖWENHIELM †.
F. d. Förste Landtmätare. —
Västerås. F. 45. † 26 Jan.

J. T. A:SON HAGANDER †.
Häradshöfding. — Ljusdal.
F. 47. † 31 Jan.*

E. M. ÖHMAN †.
Major, Distr.-chef. — Helsing-
borg. F. 60. † 2 Febr.*

ALBERT KOERSNER. F. 72. Stud.-ex. 90. e. o. not. i Svea hoir. 94. tjänstigt. i N. Roslags doms., rådhus. i Stockholm o. Upsla. m. m. advokat i Stockholm sedan 98. Sedan ett år uppräthållit undervisn.- o. exam.-skyligheten i rättskunnskap v. Handelshögskolan i Stockholm., i dagarne utnämnd t. professor derst.

FRANS MELIN. Stud.-ex. 71. med. lic. 83; stadsläkare i Ronneby 85—86. bat.-läk. v. Kronob. reg. 86—88. distr.-läkare i Sandviken 87—03. Bräns-läkare i Sandviken sedan sistn. år. Reg.-läkare v. Hels. reg. sedan 07.

HANS LARSSON. Stud.-ex. 81. fil. dr. 93. Lärare v. Kronob. läns folkhögskola 84—90; docent i teoretisk filosofi v. Lunds univ. 93. professor derst. i samma ämne sedan 01. Filosofisk författare. Hellsidesporträtt o. biografi i arg. IX:32.

SIGFRID SKARSTEDT. Stud.-ex. 85. fil. kand. 86. jur. dr. 95. Ausk. i Göta Hoir. 90. v. häradsh. 93; fiskal i nämnda hoir. 98, assessor 1900, revisionssekret. 05. justifierad 08. Tf. led. af Lagberedningen 02. led. af Kon. Lagråd 10.

FREDRIK FÄHRÆUS. Stud.-ex. 80. fil. dr. 86. lektor i Västerås 87, prest-vigd 91, reg.-past. v. Väst. reg. 92. kyrkoherde i Ramnäs 96, teol. kand. 1900, kontr.-prost 02, lektor i Västerås o. kyrkoherde i Badelunda 05, teol. dr. 07, domprost i Västerås sedan 09. Stadsfullmäktigt i Västerås. Ord. i folkskolestyr., Inspektör för Västerås H. lärov. f. ll., censor v. stud.-ex. sedan 11; preses v. prästmötet i Västerås 06, ord. v. kyrk. teol.-mötet i Örebro 10, ord. v. folkbildn.-mötet i Västerås 11. Ord. i flere stadsfullmäktige- o. landstingskommittéer i. folkbildningen m. m.

MICHEL FRÄNKEL. Innehade på sin tid manufakturaffär i Göteborg. Kassaförvaltare i Göthildastiftelsen, förut kassaförvaltre i fören. t. Bistånd åttan för; sedan 10 år led. af styrelsen i. Allm. o. Sahlgrenska Sjukhuset, numera v. ordförande.

ERNST ODENIUS. Stud.-ex. 83, afg.-ex. fr. Gbg. Handelsinstitut 84; praktiserade utomlands samt etabl. maskinaffär i Göteborg 88 o. vid denna ombildn. t. aktiebolag, dettas verkst. direktör. Lärare i matematik v. Gbg. Navigationsskola 90—01. Angbåtsredaen sedan 92. Brasil konsularagent 97.

CARL OLSON. Har under 28 år tjänstgiort som sågställare v. Sprängviken o. derför tilldelats Patr. Sällsk. stora guldmedalj. Anlitad kommunalman, led. af fattigv.-styr., nämndeman.

ALBERT HJELM. Eger egendomen Österby i Sänga sm. Sedan 97 led. af kommunalnämnden, ordf. sedan 10; led. af kyrko- o. skolråd. Ord. i vägstyrelsen.

OSCAR VON WOLCKER †. U-löjtn. v. nels. reg. 43, major derst. 64. öfverstelöjtn. i armén och afsked ur reg. 79, ur armén 88. En af stiftarne af Gelle skarpskytteförening o. dess förste befälhafvare. Deltog i jernvägsarbeten och stakade bl. a. den första milen på Dalabanan. På sin tid ord. i Gelle stads o. länets sparbanksstyrelser.

FREDRIK SJÖDIN †. Kronolänsman i Indal 64—01. Var under nära 40 år ord. i kommunalstämman, mångårig v. ord. i skolrådet.

Öfver hela den engelska världen och vida utom dess gränser har i dessa dagar firats ett stort minne: den 7 februari var det hundra år sedan Charles Dickens — den genialiske berättaren, som ännu står oöfverträffad i sin tillgänglighet för alla samhällsklasser — gjorde sitt inträde i lifvet.

Efter porträtt.

Kliché: Tompt Silfverparre.

Dickens slog igenom som författare genom sin mästertliga humoristiska skildring "Pickwick-klubben", och hans popularitet grundades och befastades icke minst

Forts. fr. sid 333.

— Kors, så du talar, Vendla, sade fröken Adèle sårad och stött, det är riktigt opassande. — Men efter en stund återtog helt blidt: Du, Vendla, jag kan inte komma ifrån att tänka på den lilla flickan, Elisabeths flicka menar jag. Det kanske ändå är värdt att dra's med en sådan man som Elisabeth fick, bara för barnens skull — eller hvad tror du?

Men Vendla svarade inte. Hon satt och tänkte på organisten och hennes hjärta kändes tungt som bly af smärta och upprorisk bitterhet.

genom det kärleksfulla sätt, hvarpå han tog sig an de ringas och betrycktas sak. Genom hans arbete — vi behöfva endast nämna namn som "Oliver Twist", "Den gamla antikvitetshandeln", "Mäster Humphreys klocka" och "David Copperfield" — blev man i England, såsom en af diktarens minnestecknare uttrycker sig, för första gången varse, att fattig och dålig icke är samma sak.

D.ckens erbjuder bilden af en personlighet, som i sig samlat engelsmannens allra bästa egenskaper, och här har man gifvetvis att söka hufvudanledningen till, att han ännu i dag är den engelska världens måhända mest läste och uppriktigast älskade diktare. Hans främsta verk har öfversatts till språk, om hvilka lekmanen knappast har en aning, och läsas rundt hela jorden, och släktled efter släktled skola länge fångas af den djupa ädelhet i innehåll, den liffullhet i form och det fasta förtroende till att lifvet, måladt sådant det verkligen är, är bäste läromästare och straffare, som vid sidan af den blida fördragsamheten och det aldrig sinande goda humöret äro Charles Dickens' kännemärken. Tusenden och åter tusenden skulle kunna säga med den kvinna, som efter en uppläsning af diktaren trädde fram till honom och yttrade:

"Mr Dickens, vill ni tillåta mig att trycka den hand, som fyllt mitt hem med så många kära vänner."

(TILLHÖR VECKANS PORTRÄTTGALLERI.)

GUSTAF BERNHARD RÖDBOM †. Grundade, efter anställning i sjöförsäkringsbolag i Göteborg och Stockholm, Sjöförsäkr.A.-B. Svithöjd 72, öfvertog sjöförsäkringsagenturer i huvudstaden. Bildade 82 Sjöförsäkr.A.-B. Vega och var dess verkst. direktör till för kort tid sedan.

THEODOR HAGANDER †. Stud.-ex. 66, v. häradshöfd. 74, häradshöfding i V. Helsinglands doms. 95, V. ordf. i kyrko- o. skolråd, led. af direktionen i spetsläskeskjuthuset i Järisö 01, led. af Hushålln.-sällsk. Mång-årig led. af landstinget.

MAGNUS ÖHMAN †. Afg.-ex. fr. Tekn. Högsk. 83, löjtn. v. Väg- och Vattenb.-kåren 89, major 02. Distr.-ingenjör i Vesta Väg- och Vattenb.-distr. 94-02, chef i Norra distr. 02-08, för Södra distr. sedan sistn. år. Var arbetschef och undersökningsförrättare vid väg-, bro-, hamn-, kanal- färd- och flötledsbyggnader.

Till illustr. å sid. 326.

K. A. K:s Vintertäflan Sthlm—Gbg—Sthlm, hvilken redan i föreg. n:r af H.8.D. omnämndes, afslutades tisdag e. m. Den första bilen som inkom till målet vid K. A. K:s residens i Fenix-palatset var Vauxhall n:r 2, men om slutliga resultatet af täflingen vet man ännu intet när detta skrives. Den enda deltagande svenska vagnen, Scania-Vabis, var föremål för det ojämförligast största allmänna intresset, och den skötte sig förträffligt i alla afseenden. Betydelsen af dessa verkliga storstilade täflingar, under hvilka de för våra väg- och väderleksförhållanden

lämpligaste motortyperna arbetas fram, kan ej nog framhäfvas. Här är ingalunda fråga om någon hastighetstälten i vanlig sportsmannabemärkelse, utan här gäller enbart att konstatera den maskinella och personliga uthålligheten.

En vän till H. 8. D. i Durban, Syd-Afrika, har insändt denna fotografi, tagen vid SVENSKA FÖRENINGENS DÄRSTÄDES JULFAST,

INNEHÅLL

Hjalmar Hammarskjöld. — Kungabesöket vid Tärna. — Mrs Dagmar Thomas †. — Bibelkommissionen. — Fyra sjöolyckor. — Peter den store, svenskyggt rysk isbrytare. — Bogserångare med trådlös telegraf. — Vinterspelen i Norrköping. — K. Automobilklubbens vintertäflingar. — Europamästerskapet på skridsko. — Trafttäflingar i Stockholm. — Segrande svenska militärer på skidor i Chamonix. — Vid Dufedsmonumentet. — Från det revolutionära Portugal. — Bild till Homerule-striden. — Intendentsaspiranter i arbete. — Sprunget vattenföri Stockholm. — Fallskärmsolycka. — Charles Dickens jubileum. — "Den lyckligaste", berättelse af Hedvig Billing. — Veckans porträttgalleri.